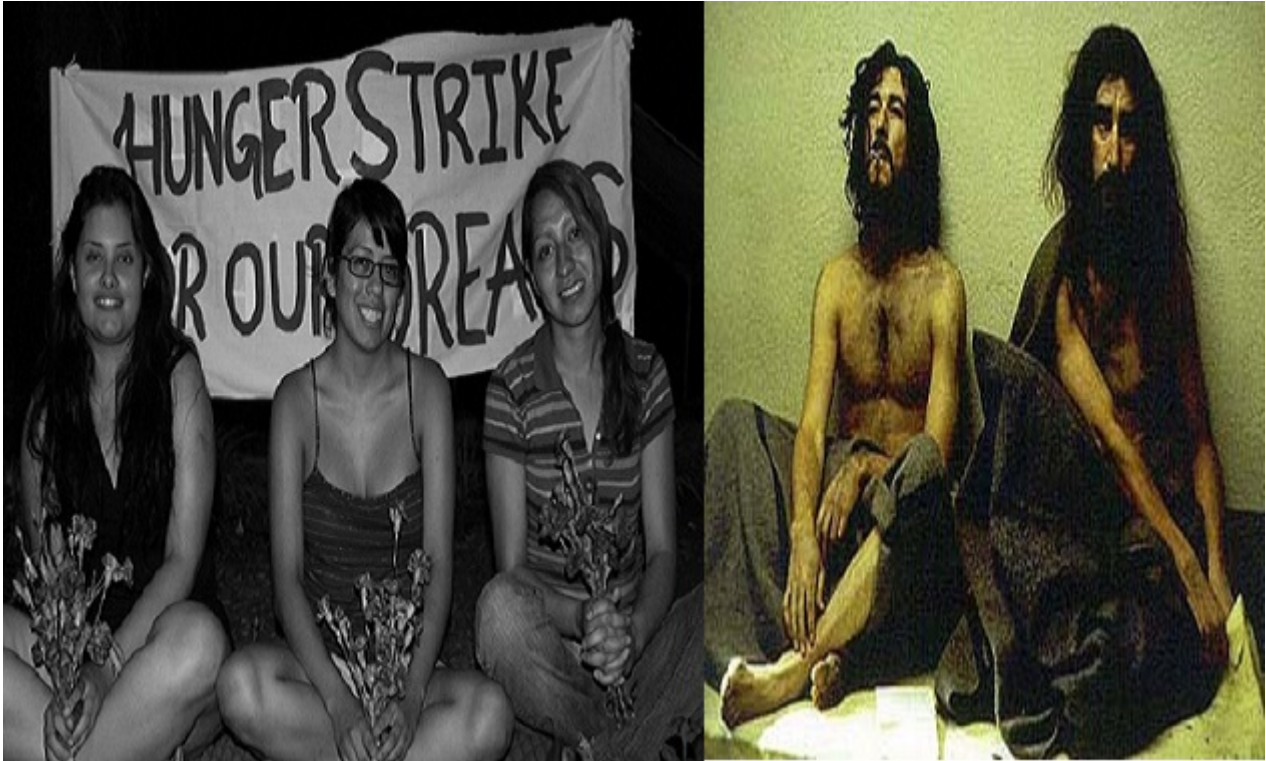

Σύγχρονα περιστατικά Απεργίας Πείνας

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Χρυσόστομος Χατζηλάμπρου

Συνεχίζουμε σήμερα (προηγούμενο άρθρο: www.remptousia.gr/?p=56700) τις περιπτώσεις Απεργών Πείνας, που εκδηλώνονται στο τέλος του 20ού και τις αρχές του 21ου αιώνα, στο πλαίσιο της εξαιρετικά πρωτότυπης μελέτης του κ. Χρυσόστομου Χατζηλάμπρου.

Η Ύπατη Αρμοστής του ΟΗΕ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα Navanethem Pillay εκφράζει ανησυχία για όλους τους υπέρμαχους των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που κρατούνται στο Ιράν και πραγματοποιούν απεργία πείνας. Στο Ιράν δύο φυλακισμένοι φοιτητές διαμαρτύρονται με απεργία πείνας κατά της πολιτικής κατάστασης της χώρας τους. Στην ίδια κίνηση προβαίνει και η Bacharagh Hedayat[40], η οποία εκτίει ποινή κάθειρξης εννιάμισι ετών για αντικρατική προπαγάνδα.

Περίπου εκατό σιίτες κρατούμενοι στις φυλακές του Μπαχρέιν (Bahrain) κατέρχονται σε απεργία πείνας, διαμαρτυρόμενοι για την καταστολή των κινητοποιήσεών τους κατά της κυβέρνησης της χώρας, στο πλαίσιο της «Αραβικής Άνοιξης», και της άδικης σύλληψης και κράτησής τους.

Απεργία πείνας ξεκινούν πέντε ακτιβιστές φυλακισμένοι στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα με την κατηγορία ότι προσέβαλαν τον πρόεδρο. Η αντίδρασή τους συνίσταται σε καταγγελία κακομεταχείρισής τους στην φυλακή, αλλά και στην άρνηση της αποδοχής της καταδικαστικής τους απόφασης.

Την εποχή της μετανεωτερικότητας και σε παγκόσμια κλίμακα εκτός της κατηγορίας των πολιτικών κρατούμενων που καταφεύγουν διαμαρτυρόμενοι σε εκούσια αποχή από την τροφή, παρατηρείται μια νέα ομάδα ανθρώπων που συχνά καταφεύγει στην μορφή της παθητικής διαμαρτυρίας, εκείνη των λαθρομεταναστών και προσφύγων. Απεργία πείνας ξεκινούν πεντακόσιοι ογδόντα λαθρομετανάστες που κρατούνται στο Κέντρο Υποδοχής Σάμου με κύριο αίτημά τους να μην απελαύνονται, αλλά να τους δίνονται σε σύντομο χρονικό διάστημα ταξιδιωτικά έγγραφα για να πηγαίνουν στην Αθήνα και από εκεί στην κεντρική Ευρώπη.

Επίσης απεργία πείνας πραγματοποιούν λαθρομετανάστες που κρατούνται στο Τμήμα Συνοριακής Φύλαξης Σουφλίου με αίτημα την άμεση απελευθέρωσή τους. Αντίθετα για απάνθρωπες συνθήκες κράτησης, ξυλοδαρμούς και στέρηση βασικών τους δικαιωμάτων κάνουν αναφορά πενήντα κρατούμενοι αλλοδαποί, στην

πλειονότητά τους πρόσφυγες από τη Συρία, στα κρατητήρια του Α.Τ. Ηρακλείου στην Αλικαρνασσό. Αποφασίζουν να προχωρήσουν σε απεργία πείνας ως το μόνο μέσο για να ακουστούν τα αιτήματά τους.

Όπως αναφέρουν οι ίδιοι το καταπιεστικό καθεστώς της χώρας τους ωθεί στην αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής και γι' αυτό ζητούν την άμεση απελευθέρωση και νομιμοποίησή τους. Από το 2008 έως το 2011, περίπου τέσσερις χιλιάδες οκτακόσιοι Αφγανοί έχουν φτάσει στην Αυστραλία, από την Ασία. Υπολογίζεται ότι περίπου επτά χιλιάδες άνθρωποι, μεταξύ των οποίων πολλές γυναίκες και παιδιά συμμετέχουν σε απεργία πείνας, διαμαρτυρόμενοι για την συνεχή κρατική κωλυσιεργία που αφορά την εξέταση των υποθέσεών τους για χορήγηση πολιτικού ασύλου.

Η έκφραση διαμαρτυρίας με τον παθητικό τρόπο της εκούσιας στέρησης τροφής, δεν εντοπίζεται μόνο σε ανθρώπους που βιώνουν τη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας σε χώρους κράτησης και φυλάκισης, αλλά και εκτός αυτών των χώρων, από ανθρώπους που επιθυμούν να δηλώσουν την διαμαρτυρία τους σε μια σειρά άλλων θεμάτων. Τριάντα πέντε μετανάστες από τη Σενεγάλη και το Πακιστάν διαμαρτύρονται με απεργία πείνας έξω από τη Νομαρχία Ιωαννίνων, επειδή η εταιρεία στην οποία εργάζονται, δεν καταβάλλει την αμοιβή τους και τις ασφαλιστικές εισφορές στα ασφαλιστικά τους ταμεία.

Δεκάδες Ιρανοί πολιτικοί πρόσφυγες διαμαρτύρονται στα Προπύλαια με απεργία πείνας, αντιδρώντας στην πρόταση του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη να χορηγηθεί πολιτικό άσυλο σε δύο μόνο, από τα συνολικά δέκα οχτώ άτομα που υποβάλλουν αίτηση, ενώ στους υπόλοιπους δέκα έξι χορηγείται άσυλο για δύο χρόνια για ανθρωπιστικούς λόγους. Στις 25 Ιανουαρίου του 2011 τριακόσιοι μετανάστες, ξεκινούν απεργία πείνας σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Κύριο αίτημά τους, η νομιμοποίηση όλων των μεταναστών, ίσα πολιτικά, κοινωνικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους Έλληνες εργαζόμενους.

Οι ανθρωπιστικές οργανώσεις που υποστηρίζουν την κίνηση τους θεωρούν ότι οι πολεμικές επιχειρήσεις της Δυτικών κρατών, αλλά και τα απολυταρχικά καθεστώτα σε περιοχές της Αφρικής, της Ασίας και των Βαλκανίων, η φτώχεια και η εξαθλίωση, είναι εκείνοι οι παράγοντες που δημιουργούν με βίαιο τρόπο τα μεταναστευτικά ρεύματα και όχι η θέληση των μεταναστών. Οι μετανάστες ως φτηνά εργατικά χέρια γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης και πρώτη ύλη για τους μηχανισμούς ανάπτυξης των ευρωπαϊκών κρατών. Όταν η ανάπτυξη δίνει τη θέση της στην εποχή της οικονομικής κρίσης έρχεται και η ώρα των μαζικών απελάσεων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των φραχτών και των συνοριοφυλάκων των μισθοφόρων της Frontex[41].

Στη σύγχρονη παγκόσμια σκηνή οι απεργιακές κινήσεις πείνας δεν εντοπίζονται μόνο σε θέματα περιορισμού της προσωπικής ελευθερίας και σεβασμού της αξιοπρέπειας ποινικών ή πολιτικών κρατούμενων, λαθρομεταναστών και προσφύγων. Αξιοσημείωτες είναι οι περιπτώσεις διαμαρτυρίας με συλλογικότητα για θέματα οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής αξιοπρέπειας. Συγκεκριμένα όταν το κρατικό ορυχείο χρωμίτη της Μπουλκίζα (Boulikiza) της Αλβανίας πωλείται στην ιταλική εταιρία «Darfo» για να μεταπωληθεί αργότερα στη αυστριακή πολυεθνική ACR, επτακόσιοι μεταλλωρύχοι ξεκινούν απεργία διαρκείας και δεκαέξι από αυτούς κατεβαίνουν στις στοές σε βάθος χιλίων τετρακοσίων μέτρων πραγματοποιώντας απεργία πείνας.

Όλη η Μπουλκίζα (Boulikiza) και η γύρω περιοχή ξεσηκώνεται για να υποστηρίξει τον αγώνα. Οι απεργοί ζητούν αυξήσεις 40% στους μισθούς τους, μέτρα ασφάλειας, άνοιγμα καινούριων στοών σε άλλα επίπεδα κοιτασμάτων έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η δουλειά τους και να σωθούν από πιθανές καταρρεύσεις του ορυχείου.

Σε πολιτική διαμαρτυρία με απεργία πείνας κατέρχονται είκοσι ένας βουλευτές του Σοσιαλιστικού Κόμματος Αλβανίας και εκατό ογδόντα υποστηρικτές τους. Διαμαρτύρονται για τον τρόπο διεξαγωγής της εκλογικής διαδικασίας μπροστά από το κτίριο της αλβανικής κυβέρνησης στα Τίρανα. Συγκεκριμένα οι απεργοί πείνας αντιδρούν για τον τρόπο διεξαγωγής των βουλευτικών εκλογών στη χώρα, καταγγέλλουν αδιαφάνεια στις διαδικασίες καταμέτρησης των ψήφων και ζητούν την επανακαταμέτρησή τους. Επίσης έξι βετεράνοι πολέμου στην Κροατία ξεκινούν απεργία πείνας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την καταδικαστική απόφαση του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου της Χάγης για την πρώην Γιουγκοσλαβία (ICTY) σε βάρος των Κροατών στρατηγών Ante Gotovine και Mladen Markac.

Στο ελλαδικό χώρο η Παγκύπρια Ενιαία Οργάνωση Φοιτητών Θεσσαλονίκης (ΠΕΟΦ) το έτος 2011 κηρύσσει απεργία πείνας με συμβολικό χαρακτήρα. Αφορμή η

συμπλήρωση 37 χρόνων από την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο και η συμπλήρωση 28 χρόνων από την ανακήρυξη του ψευδοκράτους. Επίσης οι πρόεδροι των Ομοσπονδιών Περιπετερούχων Λάρισας, Βόλου, Ιωαννίνων, Τρικάλων και Θεσσαλονίκης, διαμαρτύρονται με απεργία πείνας για τη δραματική υποχώρηση του εισοδήματός τους, εξαιτίας της φορολόγησης των τσιγάρων. Προκειμένου να εξαιρεθεί από τις συνενώσεις σχολικών μονάδων που εξαγγέλθηκε το 2011 από την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και Δια Βίου Μάθησης και να διασφαλισθεί η συνέχιση της λειτουργίας του σχολείου τους, μαθητές του Λυκείου Τσαριτσάνης Λάρισας[42] αποφασίζουν και προχωρούν σε απεργία πείνας. Σύμφωνα με σχετικό ψήφισμα θα επιμένουν σε άρνηση τροφής μέχρι την ικανοποίηση του αιτήματός τους. Δύο μεσήλικες κοιμούνται σε κερκίδες ενός διαμορφωμένου ανοιχτού θεάτρου στην πλατεία της Καβάλας, αρνούνται σίτιση με αίτημα την ανεύρεση εργασίας. Δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να διακόψουν τη διαμαρτυρία τους αν ο Δήμος ή οποιοσδήποτε άλλος φορέας δεν τους δώσει δουλειά.

Εκτός από συλλογικές προσπάθειες παθητικής αντίδρασης και κινητοποίησης της κοινής γνώμης με την εκούσια στέρηση τροφής, πολλές είναι οι περιπτώσεις απεργιακών κινητοποιήσεων τέτοιου είδους και σε ατομικό επίπεδο. Στη Νέα Ζηλανδία γυναίκα ασθενής με εγκεφαλική αιμορραγία ζει για είκοσι χρόνια σε δύσκολες συνθήκες επιβίωσης. Η επιθυμία της για τερματισμό της ζωής της με ευθανασία δεν ικανοποιείται. Αρχίζει απεργία πείνας για να επιτύχει τον βιολογικό τερματισμό της ζωής της. Σε άλλο πνεύμα κινείται η απεργία πείνας που κατέρχεται το 1975 στο 19ο σχολείο Νίκαιας ο δάσκαλος Γιάννης Βαγενάς, συνδικαλιστής, μόλις του ανακοινώνεται η διαταγή του υπουργείου Παιδείας που τον θέτει σε διαθεσιμότητα εξαιτίας της αντιχουντικής του δράσης.

Ο Wilmar Villar σταμάτησε να δέχεται τροφή σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την καταδίκη του σε φυλάκιση τεσσάρων ετών που του επιβλήθηκε από δικαστήριο της Κούβας. Η κατάσταση της υγείας του επιδεινώνεται και αποβιώνει στο νοσοκομείο της πόλης Σαντιάγο ντε Κούβα (Santiago de Cuba) νοτιοανατολικά της Αβάνας. Το 2010 ο Orlando Zapata Tamayo, 42 ετών, αποβιώνει, έπειτα από εκούσια ασιτία ογδόντα πέντε ημερών. Θεωρείται «κρατούμενος συνείδησης» από την οργάνωση για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της Διεθνούς Αμνηστίας.

Ο Κουβανός Guillermo Farinas, δημοσιογράφος και ψυχολόγος, ζητά την άμεση απελευθέρωση είκοσι έξι ασθενών πολιτικών κρατούμενων από τις κουβανικές αρχές. Σε ένδειξη διαμαρτυρίας ξεκινά απεργία πείνας και δίψας την επομένη του θανάτου του Orlando Zapata, απεργού πείνας, για να καταγγέλλει παράνομη σύλληψη και κακές συνθήκες κράτησης. Η πρώην πρωθυπουργός της Ουκρανίας Yulia Tymoshenko άρχισε απεργία πείνας στη φυλακή για να διαμαρτυρηθεί για τη

φυλάκισή της και για την «πολιτική καταπίεση» στη χώρα της.

[Συνεχίζεται]

[40]Η Bacharach Hedayat τιμήθηκε με το Φοιτητικό Βραβείο Ειρήνης από την Ένωση Ευρωπαίων Φοιτητών το έτος 2010.

[41]Σύσταση Ευρωπαϊκού οργανισμού για τη διαχείριση της επιχειρησιακής συνεργασίας στα εξωτερικά σύνορα των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Frontex). Θεωρείται ότι ανταποκρίνεται στην απαίτηση βελτίωσης της ολοκληρωμένης διαχείρισης των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Ε.Ε).

[42]Το λύκειο στεγάζεται στην ιστορική «Οικονόμειο Σχολή», που είναι ένα από τα πρώτα σχολεία στη Θεσσαλία. Λειτουργεί από το 1670 και σε αυτήν δίδαξαν μεγάλες μορφές του Ελληνισμού, όπως ο Ευγένιος Βούλγαρης, ο Κωνσταντίνος Κούμας, ο Κων. Οικονόμος εξ Οικονόμων και άλλοι.

<http://bit.ly/1dLpxDd>